

Eveniment

Discovery Channel îți dă întâlnire azi la Meeting Point.

» Pagina 7

Eveniment

Road movie teatral: Autobahn de Neil LaBute, în regia și interpretarea Mihaelei Sîrbu.

» Pagina 7

InterogaTIFF

Domnul Cătălin Stegorean, directorul Muzeului de artă.

» Pagina 5

APERITIFF

Publicație oficială a TIFF

#4

Luni, 6 iunie, 2011

www.tiff.ro | www.tiff.tv.ro

FESTIVALUL INTERNAȚIONAL DE FILM TRANSILVANIA

EDIȚIA 10, 3-12 Iunie 2011
CLUJ-NAPOCA

Prezentat de:

BANCA TRANSILVANIA

Proiecție caritabilă: Oscarul străin 2011

În această seară, de la ora 21.00, la Casa de Cultură a Studenților, proiecție specială și unică a filmului *Într-o lume mai bună* regizat de Susanne Bier, câștigătorul premiului Oscar pentru film străin în 2011. Toate încasările în urma evenimentului vor fi direcționate spre restaurarea Muzeului de Artă Cluj în cadrul campaniei "Împreună pentru muzeu". Prețul unui bilet e de 10 lei; nu există gratuități pentru eveniment.

Anton, un doctor danez aflat în Africa, tratează o tânără femeie trecută printr-o cezariană impromptu făcută de cițiva soldați curioși de sexul copilului ei. Dar lui Anton i se întâmplă scabrozități și înapoi acasă, în Danemarca. Căsătoria cu Marian-

ne e pe ducă și fiul lor de 10 ani, Elias, e tot timpul la capătul tumefiant al unor bătaii în curtea școlii. Băiatul se împrietenește cu Christian, un orfan care tocmai s-a transferat în școală și care-și canalizează furia înspre agresorii lui Elias, peste care dezlănțuie un arsenal de cuțite, bombe și alte arme pe care orice adolescent danez

le poate obține. Violența e platforma pe care Susanne Bier, prezentă la TIFF anii trecuți cu *Brotherhood*, își construiește discursul despre morală, vină postcolonialistă și valori comune primei și terței lumi – trecînd de la violențe mignone de mică ceartă de cuplu, la mutilări și terorism în ciclul gimnazial. E ca și cum toți indicii de

civilizație pe care Danemarca îi are în fața Africii vrac în care profesează Anton nu au nicio relevanță în momentul în care îndeajuns de multă furie adăpată de îndeajuns de multă indiferență iese la iveală în decorurile sobre și septice ale atît de celebratei, ca umanism de anticipație, Europe de Nord. La fel ca *Slumdog Millionaire*,

Biutiful ori *Babel*, *In a better world* e o vedere semi antropologică, semi eratic dramatizată asupra violenței, unul dintre ultimele și mari ofuri pe care lumea albă le mai are de rezolvat atît cu sine, cît și cu subsolurile pe care le are în administrație.

– **Mark Racz**

Cinematografele TIFF

Cinema Florin Piersic
Piața Mihai Viteazul 11

Casa de cultură a studenților
Piața Lucian Blaga 1-3

Cinema Victoria
B-dul Eroilor 51

Cinema Arta
Universității 3

Odeon Cineplex - Sala 1
Odeon Cineplex - Sala 4
Odeon Cineplex - Sala 5
Odeon Cineplex - Sala 6
Polus Center Cluj,
Avram Iancu 492-500,
Comuna Florești

Ursus Open Air
Piața Unirii

Mănăstur Open Air
terenurile de sport,
zona complexului Nora

Centrul Cultural Francez
I.C. Bratianu 22

Marty Cafe
Victor Babeș 39

Galerie Muzeul de Arta
Piața Unirii 30

Boiler Club
Henri Barbusse 59-61

■ Astăzi la TIFF Fashion

Vernisajul expoziției produselor create de studenții Universității de Artă și Design – Hotel Continental

■ Astăzi la TIFF Lounge

Paul Ipate & Ioana Blaj – proganoști ai spectacolului Autobahn, eroii campaniei publicitare Maximia.
Ora 17.00, TIFF Lounge – Ursul Open Air, Piața Unirii.

■ TIFF la cald

Michele Placido ne iubește!

Michele Placido, invitat la TIFF în calitate de regizor al filmului *Vallanzasca* a vizitat redacția AperiTIFF, dorind să-i cunoască pe cei care i-au pus fața pe prima pagină, făcându-l să realizeze că deși nu mai e tânăr, e încă un bărbat bine. Cineastul a dorit să ne strângă mâna bărbătește și să o îmbrățișeze (tot bărbătește) pe Laura Popescu –

redactorul șef AperiTIFF, cea care a ales titlul articolului și fotografia cu pricina. În plus, starul italian a semnat autografe pe coperta AperiTIFF-ului de sâmbătă. Placido a rămas plăcut impresionat de atmosfera TIFF și de Cluj și vrea să revină la anul cel puțin o săptămână, nu în calitate de guest, ci de TIFFar, împreună cu familia. Vizita lui e o mare premieră pentru noi: pînă acum

■ Votul publicului

Niki Ardelean, colonel în rezervă / Niki and Flo 4.75

Pina / Pina 4.65

Drumul de întoarcere / The Way Back 4.61

Mr. Nobody / Mr. Nobody 4.61

Max Manus / Max Manus 4.53

Să nu mă părăsești / Never Let Me Go 4.53

Nader și Simin, o despărțire / Nader and Simin, A Separation 4.49

Călătoresc solo / I Travel Alone 4.48

Viața Peștilor / La vida de los peces 4.48

Străina / When We Leave 4.47

niciunui star invitat nu i-a mai dat prin gînd să vină pe la redacție. În altă ordine de idei, în cadrul Zilelor Diversității la TIFF Meeting Point în curtea Muzeului de Artă au fost proiectate două documentare, *Romani Tears* și *Izvorul*. Producțiile au tratat situația comunității rome în timpul Celui de-al doilea război mondial, dar și locul lor actual în societatea contemporană, regizorii

implicîndu-se mai apoi într-o dezbateră cu publicul. Mănăstur City s-a electrizat la proiecțiile în aer liber din complexul Nora la filme ca *Regele insulei diavolului* sau *Nokas*. Primul weekend fierbinte la TIFF s-a încheiat cu proiecția primelor filme din competiție la cinematograful Victoria – *Proiectul fără titlu al lui Kharik Krishnan* și *O sîmbătă obișnuită*.

DONCAFÉ

AperiTIFF

Redactor șef:
Laura Popescu

Redactori:
Cristi Mărculescu, Anca Grădinariu, Mark Racz,
Radu Meza, Raluca Bugnar, Andra Szasz

Pagina de engleză:
Martin Blaney, Jay Weissberg, David Robinson

Reporteri:
Oana Moisil, Paul Boca, Mihaela Ursan

Fotografi:
Răzvan Șut, Vlad Gherman

Graphic design:
Carmen Gociu

Distribuție:
Ionuț Husti

Tipărit la:
Media Pro

■ Vox POP

Perestroika mea

”

Anca S., 57 ani: Sînt bolnavă de filme, în special de filme bune, iată de ce de cîțiva ani buni vin la TIFF la cîte două-trei filme pe zi. În legătură cu filmul vizionat acum, *Perestroika mea*, mi-a plăcut foarte mult faptul că redă o realitate pe care multe cunoștințe de-ale mele au trăit-o la propriu. Recomand filmul tuturor, dar mai ales celor trecuți de prima tinerețe, fiindcă sînt convinsă că se vor regăsi în filele istoriei redade de această ecranizare.

Dora R., 27 ani: Din 2003 vin la fiecare dintre edițiile acestui Festival. Îmi place foarte mult și, sincer, cred că dintre toate edițiile la care am fost, cea din anul ăsta are una dintre cele mai bune selecții de filme. *Perestroika mea* lasă o impresie puternică, deși a fost rulat cam dimineață, totuși a reușit să capteze atenția.

Remus T., 22 ani: TIFF este asociat pentru mine cu studenția, deoarece de 4 ani sînt student în Cluj și tot de atunci aștept cu nerăbdare fiecare ediție, care

îmi ocupă timpul cu ceva util și plăcut, la fel cum a fost și filmul de azi care mi-a deschis ochii la o realitate prin care oamenii chiar au trecut.

Andrada S., 20 ani: Este pentru prima dată cînd vin la Festivalul Internațional de Film. În general nu prea îmi plac documentarele, dar filmul de azi a fost chiar interesant, mi-a schimbat un pic concepția și părerea despre acest gen de filme.

Reporter: Mihaela Ursan

■ Competiție

Imperialiștii nu au murit!

Visual artist de succes în Manhattan, Asya trăiește viața celor la modă, plină de petreceri exclusiviste, supermodele și limuzine lungi de nu se mai termină, în timp ce la televizor urmărește situația din Orientul Apropiat. Asya află că prietenul ei din copilărie, Faisal, a dispărut, victimă a unei presupuse răpiri de către CIA. În aceeași noapte îl întâlnește pe Javier, un doctorand chipeș din Mexic, iar între ei începe o poveste de dragoste. Javier consideră teoriile conspiraționiste țesute de Asya drept prea paranoice, dar nimic din lumea ei nu este ceea ce pare...

Tăcerea

Într-o zi toridă de vară, o bicicletă este găsită într-un câmp de grâu - exact ca în scena unei crime comise cu 23 de ani în urmă. De această dată Sinikka, o fată de 13 ani, este cea care a dispărut. În timp ce detectivul din spatele cazului nerezolvat și un coleg mai tânăr își încep investigația, pentru părinții Sinikkăi începe o groaznică perioadă de așteptare și nesiguranță. Zăpușeala verii se lasă peste modestele case și, în spatele ușilor închise, o lume altădată intactă stă să se sfărâme.

■ Treci pe la Cocktail Bar!

Până pe 9 iunie, TIFF a amenajat pentru tine la Hotel Continental un Cocktail Bar. E chestie de atmosferă: vino să te lăfăi pe canapele stil, să admiri expoziția fabuloasă a Doinei Levinza, în fața unei alegeri consistente de cocktailuri, răcoritoare și energizante.

MIC GLOSAR DE FILM #4:

SHORT FILM GLOSSARY #4: 1) - LISTEN MAN, WHAT'S A "PLOT POINT" ? 2) - WELL MAN... YOU KNOW HOW IT... IS WHEN YOU GO TO THE CLUB AND THERE'S A HOTTIE AND SHE COMES HOME WITH YOU, AND THE YOU REALIZE YOU HAVE NO CONDOM, AND SHE WILL NOT DO IT WITHOUT, AND SHE IS SO HOT, AND THERE IS NO 24H SHOP NEAR YOUR HOUSE... YOU SEE WHAT I MEAN?

3) - NOOO, I DON'T / - WELL NEITHER DO I!

■ Program / luni / 6 iunie

CINEMA FLORIN PIERSIC

11:00 - 118'

Max Manus

Norvegia; Joachim Ronning, Espen Sandberg; Focus Norvegia [311]

13:30 - 90'

Călătoresc solo / I Travel Alone

Norvegia; Stian Kristiansen; Focus Norvegia [312]

15:30 - 97'

Iubiri imaginare / Les amours imaginaires

Canada; Xavier Dolan; Wasted Youth [313]

18:00 - 139'

Poezie / Poetry

Coreea; Lee Chang-Dong; Supernova [314]

21:00 - 85'

Acasă de Crăciun / Home for Christmas

Norvegia; Bent Hammer; Focus Norvegia [315]

23:00 - 117'

Imperiul asasinilor / Reign of Assassins

China, Hong Kong, Taiwan; Su Chao-bin, John Woo; Umbre [316]

CASA DE CULTURĂ A STUDENȚILOR

16:00 - 83'

Viața peștilor / La vida de los peces

Chile, Franța; Matias Bize; Piața Unirii [321]

18:30 - 125'

Vallanzasca / Vallanzasca - Gli angeli del male

Italia; Michele Placido; Piața Unirii [322]

21:00 - 113'

Într-o lume mai bună / In a Better World

Danemarca; Susanne Bier; Supernova [323]

Proiecție în scop caritabil pentru restaurarea Muzeului de Artă / Charity screening for Art Museum restoration

CINEMA VICTORIA

10:00 - 104'

Prea târziu / Too Late

Franța, România; Lucian Pintilie; 100% Lucian Pintilie [341]

14:45 - 89'

Dublu Hitchcock / Double Take

Belgia, Germania, Olanda; Johan Grimonprez
Ce se întâmplă, documentarule? [333]

17:00 - 73'

Ritmuri infinite / Perpetual Movements

- A Cine Tribute To Carlos Paredes
Portugalia, Edgar Pêra; Focus Portugalia [334]

18:45 - 91'

Imperialiștii n-au murit! / The Imperialists are Still Alive!

S.U.A.; Zeina Durra; Competiție

13' Deus Irae

Argentina; Umbre scurtmetraje [335]

21:30 - 118'

Tăcerea / The Silence

Germania; Baran Bo Odar; Competiție

10' Danny Boy

Elveția, Polonia; Umbre scurtmetraje [336]

CINEMA ARTA

10:00 - 104'

Prea târziu / Too Late

Franța, România; Lucian Pintilie; 100% Lucian Pintilie [341]

12:30 - 60' Ruine / Ruines, Portugalia,

Manuel Mozos

23' Arca d'Água

Portugalia; Focus Portugal [342]

14:30 - 83'

Viața mea cu Carlos / Mi vida con Carlos

Chile, Spania; German Berger-Hertz
Ce se întâmplă, documentarule?[343]

16:30 - 73'

Marimbas din Iad / Las marimbas del infierno

Guatemala, Franța, Mexic; Julio Hernandez Cordon; Ce se întâmplă, documentarule?[344]

19:00 - 84'

Littlerock

S.U.A.; Mike Ott; Wasted Youth [345]

21:30 - 146'

Strânsoreea / Walking too Fast

Cehia; Radim Spacek; Supernova [346]

ODEON CINEPLEX - SALA 1

15:00 - 118'

Trandafirășul / Little Rose

Polonia; Jan Kidawa-Blonski; Supernova [382]

17:30 - 95'

Nokas

Norvegia; Erik Skjoldbjaerg; Focus Norvegia [383]

20:00 - 121'

O lume albă, albă / White White World

Serbia; Oleg Novkovic; Supernova [384]

23:00 - 87'

Frate și soră / Dos Hermanos

Argentina; Daniel Burman; Supernova [385]

ODEON CINEPLEX - SALA 4

14:30 - 71'

Preludiul / Preludio

Mexic; Eduardo Lucatero; Fără Limită [392]

17:00 - 95'

Turcoaz / Turquoise

Belgia, Turcia; Kadir Balci; Focus Belgia [393]

19:30 - 93'

Crepusul / Dusk

Olanda; Hanro Smitsman; Wasted Youth [394]

22:15 - 159'

Venus neagră / Vénus noire

Franța; Abdellatif Kechiche; Supernova [395]

ODEON CINEPLEX - SALA 5

14:45 - 88'

Cumplit de fericită / Happy Happy

Norvegia; Anne Sewitsky; Focus Norvegia [3A2]

17:15 - 91'

Toto eroul / Toto le heros

Belgia, Franța, Germania; Jaco van Dormael; 3x3 [3A3]

19:45 - 129'

Un an din viață / Another Year

Mike Leigh; Marea Britanie; Supernova [3A4]

22:45 - 120'

Dosarul K / Dossier K

Belgia; Jan Verheyen; Focus Belgia [3A5]

ODEON CINEPLEX - SALA 6

15:15 - 90'

Judecătorul sadomasochist / Tied Together*

Belgia; Erik Lamens; Fără Limită [3B2]

17:45 - 92'

Yo Yo

Franța; Pierre Etaix; 100% Pierre Etaix [3B3]

20:15 - 80'

Sănătatea e mai bună decât toate / Tant Qu'on a la Sante

Franța, Pierre Etaix

14' În plină formă / En Pleine Forme

Franța; 100% Pierre Etaix [3B4]

22:30 - 110'

Camera sinucigașilor / Suicide Room

Polonia; Jan Komasa; Wasted Youth [3B5]

URSUS OPEN AIR - Piața Unirii

21:45 - 91'

Trezirea la realitate / Rabbit Hole

S.U.A.; John Cameron Mitchell; Piața Unirii [351]

MĂNĂȘTUR OPEN AIR

22:00 - 107'

Misiunea londoneză / Mission London

Bulgaria, Ungaria, Macedonia, Marea Britanie

Dimitar Mitovski; Supernova [361]

CENTRUL CULTURAL FRANCEZ

22:00 - 101'

Cinema Komunisto

Serbia; Mira Turaljic; Ce se întâmplă, documentarule? [471]

19:00 - 84'

MARTY CAFÉ

21:30 - 97'

Vreme rece / Cold Weather

S.U.A.; Aaron Katz; Supernova [3C1]

■ Supernova

Poezie

Al patrulea film al lui Chang-dong Lee e portretul unei sexagenare, Mija, care-și pierde memoria și aluneacă încet în demență. Femeia locuiește cu nepotul ei liceean și violator part time, pe care-l întreține dintr-o rentă de la guvern și niște bani câștigați îngrijind un invalid. Nepotul ei și câțiva colegi sînt acuzați de violul colectiv al unei adolescente care mai apoi s-a sinucis, iar Mija trebuie să facă rost de o sumă mare de bani pentru a-i despăgubi pe părinții fetei. Să nu vă așteptați ca *Poezie* să fie un *Run Lola Run* cu pensionari coreeni; copleșită de presiunile exterioare ale unei vieți în care preponderent a încasat și a îndurat

cu mult peste limită, Mija găsește refugiu într-un curs de poezie pentru vîrstnici ținut la un centru comunitar. Scrierea de catrene modeste e ceva ce Mija poate în sfîrșit controla și care poate fi profitabil emoțional, spre deosebire de mare parte dintre lucrurile care, crunt și deja rutinat, doar i se întîmplă. *Poezie* e sfîșietor și categoric în felul acela care abia are murmur (atît de specific și celorlalte filme ale lui Chang-dong Lee), dar care scoate-n evidență toată neînțelegerea, nepregătirea, nemulțumirea și deșertăciunea pe care al treilea act al unei vieți paradice și maladive le aduce.

– Mark Racz

■ Focus Norvegia

Acasă de Crăciun

Comparabil ca poveste, ritm și valori de producție cu orice comedie de sezon de la Hollywood, *Home for Christmas* e compus din poveștile (finalmente întretesute) mai multor oameni dintr-un orașel norvegian, în seara de Crăciun. Un doctor e răpit pentru a aduce pe lume copilul unui cuplu musulman-sîrb, doi copii de școală generală dezbat ateismul pe un acoperiș (avînd în spate o antenă de satelit SatAn), un om fără adăpost se întoarce în oraș și e ajutat de o fostă colegă de școală care-l place chiar și *homeless*, doi amanți își consumă dragostea în așteptarea divorțului unuia dintre ei și un bărbat în costum de Moș Crăciun intră prin efracție pentru a le da copiilor

săi cadouri. Poate de la turtă dulce și brazi din plastic, poate din pricina vieților lor nu tocmai extaziante, personajele sînt emoțional cu garda jos; simt lucrurile la maxim, sînt gata să-și riște confortul pentru puțină candoare și par dispuse la orice pentru a alunga singurătatea aceea pe care nordicii și-o alocă din oficiu prin filme. Mai puțin flamboiant și pe muchie ca alte filme de la TIFF,

Home for Christmas e o delectare atît pentru fanii filmului de gen (*Un conte de Noel* ar fi un titlu comparabil), cît și pentru cei care mai merg la filme pentru povești cu filantropii microcotidiene ale celor singuri și nenorociți. *Home for Christmas* se prezintă foarte bine și ca film de familie, dar doar dacă o scenă de sex cu doi cvintagenari norvegieni rozulii nu e pe lista de tabuuri.

Nokas

Nokas a fost un film blamat la data apariției lui pentru că se bazează pe unul dintre cele mai tulburătoare cazuri din Norvegia ultimilor 10 ani, destulă lume crezînd că nu e timpul (ori cazul) pentru o ficționalizare a unei tragedii umane și instituționale. În 2004, un grup de spărgători a jefuit Nokas, un depozit de lichidități aflat la 350 de metri de o secție de poliție. Spărgătorii au pus la cale un plan care nu doar să-i ducă pînă-n seif, ci și să imobilizeze poliția norvegiană, complet nepregătită pentru un act de asemenea amploare (poliștii au rămas temporar blocați în secție din cauza proastei comunicări cu niște pompieri). *Nokas* e mai mult o reconstituire documentaristică a celor cîteva ore de pregătiri și a celor 20 de minute de confruntări, decît un

film de acțiune propriu zis; accentul cade mai mult pe deciziile poliștilor și hoților, lipsite de gravitate dramatică sau rezonanță emoțională. Bazîndu-se pe mărturii și dovezi strînse după eveniment, regizorul Erik Skjoldbjaerg preferă să observe mecanica și intrumentalizarea unui jaf (privind din ambele tabere), cumva a la *Public Enemies*, decît să dicteze prin montaj și sunet ce ar trebui să simțim

față de un personaj sau altul. Asta nu înseamnă că *Nokas* nu produce vreo emoție; a te afla atît de aproape de niște fapte în realitate covîrșitoare (împușcături, explozii, luări de ostatici și o crimă) e o experiență mult mai solicitantă decît a vedea reprezentări stilizate ale acestora în filmele mainstream cu același subiect.

– Mark Racz

Produce promoționale marca TIFF, în locațiile:

- Cinema FLORIN PIERȘIC
Piața Mihai Viteazul, nr. 11
- TIFF shop EROILOR
Lângă Cinema VICTORIA
- Meeting Point TIFF
Galeria Muzeului de Artă
- URSUS OPEN AIR
Piața Unirii

I love TIFF! Do you?

2011 **TIFF** shop
Program zilnic 11:00 - 23:00

■ Concurs: TIFFARUL de 10

ULTRA-TIFFARUL, ACUM ÎN FORMULĂ ÎMBUNĂTĂȚITĂ CU TEHNOLOGIE BREVETATĂ ȘI TERAPIE COMPLEMENTARĂ

10 ani de experiență...
10 ani de teste clinice...
10 ani de cercetare și brevetare...

Studiind diferența care apare în urma transformărilor suferite de gene la nivelul cortexului în urma expunerii prelungite la 24 cadre/secundă, departamentul de cercetare avansată de la Festivalul Internațional de Film Transilvania, în colaborare cu o echipă de specialiști, a descifrat codul tiffarului și acum vă oferă o formulă "ultra", îmbunătățită, cu substanța activă fortifiantă CINEFIL-PRO ACTIV. Acum, un tiffar cu 10% mai pur, cu 10% mai intens, cu 10% mai natural.

Studiu clinic Transilvanean *Test in vitro

AperiTIFF și TIFF TV îți prezintă 10 studii de caz și povestea evoluției lor de-a lungul a 10 ani:

Citește în fiecare zi povestea unui ULTRA-TIFFAR și votează pe facebook TIFFARUL de 10!

Tu și AperiTIFF aleg TIFFARUL de 10.

Pentru departajarea marelui cîștigător AperiTIFF a pregătit un quiz pentru cunoscători din Ediția TIFF cu numărul 10.

Premiile pentru cei 10 cei mai hardcore spectatori de TIFF:

10 premii în obiecte TIFF și invitație la Gala Marele Premiu: Un ecuson de Guest la TIFF 2012 și un loc în juriul Shadow Shorts la anul

■ InterogaTIFF

“Împreună pentru muzeu!”

Am stat de vorbă cu domnul Călin Stegorean - directorul Muzeului de Artă din Cluj-Napoca. Reținem esența mesajului său: „Muzeul trebuie să devină o inimă vie a orașului!”

Dragostea dintre cinematografie și Muzeul de Artă din Cluj, care durează de peste 90 de ani, a făcut ca parteneriatul dintre TIFF și muzeu, „Împreună pentru Muzeu” să vină de la sine și a împlinit acum 1) ani. Directorul Muzeului de Artă din Cluj-Napoca, Călin Stegorean ne-a vorbit atât despre misiunea instituției și despre rolul său în Cluj-Napoca, cât și despre expozițiile din cadrul TIFF 2011 de aici.

Dragostea dintre cinematografie și Palatul Bánffy are aproape 90 de ani. Strămoșul familiei Bánffy a construit în 1927, în curtea palatului, o cinematecă...

Da, a constituit un cinematograful care a fost demolat la începutul anilor '70 și, într-adevăr, cinemaul a fost în acea epocă o sursă de venituri formidabile pentru că era un element nou în lume și știți foarte bine că pînă la apariția televiziunii cinemaul reprezenta un punct de interes extraordinar.

Palatul este o gazdă bună și pentru TIFF Meeting Point, la fel cum a fost pe vremuri și pentru împărații Francisc I și Franz Iosef.

Eh, (ride) poate că nu-i aceeași treabă. Noi sîntem parteneri cu Festivalul de Film Transilvania încă de la prima ediție. Meeting-Point-ul este organizat în fiecare an în curtea muzeului, dar nu numai în curte ci și în alte spații unde au loc conferințe, proiecții de filme sau expoziții, iar de anul trecut dedicăm un spațiu foarte amplu din etajul muzeului unei expoziții organizate și aduse aici de organizatorii festivalului.

Pe lângă că adăpostește nenumărate lucrări de artă, Palatul Bánffy este el în sine o operă de artă.

Da, este un monument de arhitectură în categoria A, este un palat care a generat un model pentru palatele princiere din Transilvania și a avut un rol însemnat începînd cu anul 1785 cînd construcția a fost

terminată și a servit ca reședință a guvernatorului Transilvaniei de atunci, contele Bánffy.

Au trecut aproape 300 de ani fără ca Palatul să fi suferit vreo intervenție majoră. Cît mai rezistă?

Palatul a suferit multe intervenții de-a lungul timpului, inclusiv această construcție a cinematografului din perioada interbelică, care a afectat construcția de bază a Palatului, însă în 1951, cînd s-a decis ca acest Palat să devină Muzeu de Artă, a început și un proces foarte amplu de restaurare și de redare a funcției inițiale a Palatului și a formei inițiale a Palatului. De exemplu, arcadele care sînt în porticul de la parter dispăruseră și au fost reconstruite, de asemenea anumite spații erau fragmentate în spații mai mici. La stradă erau deschideri pentru magazine care au fost închise și Palatul are această formă apropiată de ceea ce ne arată documentele epocii.

Muzeul de Artă e un spațiu cosmopolit care pulsează viață cu fiecare expoziție și cu fiecare vizitator, însă primește suficient înapoi de la oamenii care vin aici să vadă, să guste, să simtă arta?

Da, să știți că misiunea noastră este să oferim foarte mult și cred că asta este misiunea actuală a muzeului: să găsească acele resurse, atât materiale cît și de personal, care să facă posibilă această misiune. Sîntem o instituție de cultură aflată în inima orașului și cred că muzeul trebuie să devină o inimă vie a orașului, în dimensiunea sa culturală, mai ales cînd Clujul se pregătește să devină Capitală Culturală Europeană în anul 2020. Sigur că au fost ultimii ani mai dificili, dar cred că depinde foarte mult de noi și de găsirea unor noi surse de toate tipurile pentru ca această nouă misiune a muzeului să fie îndeplinită.

În acest sens vreau să reamintesc parteneriatul dintre TIFF și muzeu, care a adus aici în ul-

timii ani, pe de-o parte public festivalier și oaspeți ai festivalului din străinătate, făcînd din Muzeul de Artă Punctul de Întîlnire pentru toți cei care vin la TIFF, și, pe de alta, a lansat pentru Muzeu, proiecțiile de caritate, o premieră la noi. Care sînt rezultatele concrete ale campaniei din edițiile trecute?

De fiecare dată s-a adunat o sumă considerabilă de bani, dar caracterul ei pot să spun că este oarecum simbolic. Această campanie a avut în principal rolul de a stimula interesul, caracterul de urgență al restaurării muzeului. De asemenea, aceste proiecții de caritate au adus un aport financiar important dar nu suficient pentru ceea ce înseamnă devizul general al restaurării muzeului, dar nici nu a fost această intenția – este imposibil acest lucru. Dar, cred eu că aceste proiecții de caritate au stimulat interesul pentru muzeu, pentru această problemă a restaurării și a refuncționalizării instituției muzeale, pentru că e vorba și de o refuncționalizare în condițiile în care sînt necesare spații noi, iar spațiile care există merită o refuncționalizare adecvată nevoilor de acum. Cred că și de această dată, campania va aduce în atenție Muzeul de Artă, iar intenția de anul acesta este ca interesul să vină în primul rînd din partea sectorului privat – al societăților comerciale, care, cu toate dificultățile financiare, cred eu, pot găsi resurse să ajute muzeul.

Aveți un mesaj pentru cinefilii care vin la TIFF Meeting Point?

Da, îi invit să nu rămînă doar în curtea muzeului sau în spațiile de la parter, care în mod tradițional sînt dedicate activităților din Festival, ci să urce și la etaj, unde sînt expoziții dedicate lor pentru acest festival. Expoziții care pun în valoare, pe de-o parte, patrimoniul muzeului într-o expoziție de sinteză intitulată „Autoportret” și, pe de altă parte, o altă expoziție pe care organizatorii TIFF au produs-o și care aduce în prim-plan un mare artist fotografic – Pat York, într-o expoziție intitulată „Lumea Filmului văzută de Pat York”, expoziție care vine prin amabilitatea Academiei Americane de Film, cea care, anual, decernează premiile Oscar.

– A consemnat Andra-Daria Szasz

■ Focus Portugalia

Viziunea portugheză

Focusul portughez aduce o selecție de 10 titluri – lung, mediu și scurt metraje – propusă de Miguel Valverde, directorul artistic al Festivalului Indie Lisboa. Iată cinci propuneri, pe care le veți vedea azi și în zilele care urmează, dintr-o ofertă exuberantă, morbidă, epică, melancolică, absurdă, suprealistă.

În *Guerra Civil* e vara lui '82 în Portugalia, undeva la malul mării. Rui își petrece zilele și nopțile ascultând Joy Division (imitându-l pe Ian Curtis într-un fel de proto-pogo, cu radioul dat la maxim), desenând vulve pe caietele pentru admiterea la universitate, spionând nudiste și aproape aruncându-se în mare de mai multe ori. Părinții lui

Rui, din camera vecină, par să locuiască pe altă planetă; ei știu că Rui se pregătește pentru admitere și le e de ajuns, mai ales că-s ocupați la rîndul lor cu ascunderea unor adulteruri. Rui e racolat de o fată pe bicicletă (pe timp de vară, la 17 ani, nu e puțin lucru) și-și petrec vara împreună, în modul acela de-structurat și opac care a fost amplu prezentat într-un fost film de la TIFF, *Alle Anderen*. Regizorul/scenaristul Pedro Caldas ia niște tropi bătătoriți din ficțiunea cu adolescenți (mersul la plajă, mersul la petreceri) și-i trece în tabăra dezolării și chiar a morbidității; personajele lui abia se țin pe picioare, abia vorbesc și arată ca niște năluci care se tîrăsc dintr-o parte-n alta a

plajei. *Guerra Civil* s-ar putea să fie una dintre surprizele plăcute ale ediției cu numărul 10, un film doar aparent obositor și frustrant cînd vine vorba de articulații narative și chiar tehnice. Pentru că reușește să surpindă o stare din aceasta de sfîrșit de lume și puls aproape de 0 în care toate necesitățile firești ale cinemaului de mai mic sau mai mare public (dialoguri, construcție de personaj, conflicte) sînt tușate în treacăt și cu țifnă, cam cu aceeași delăsare cu care Rui își risipește „cei mai frumoși ani”.

Ruine e un documentar multipremiat în ultimii doi ani care propune o recuperare a poveștilor mai multor monumente din toată Portugalia, distruse sau abandonate de-a lungul vremii. Hoteluri, stații de tren, biserici, cartiere întregi ale căror povești senzaționale de mărire și decădere ne sunt narate peste

imaginile hipnotice cu splendori arhitecturale și receptacule de vieți și destine care vor fi crezut, la vremea lor, că nu vor dispărea vreodată.

În *Chipul pe care-l meriți* un profesor de școală primară cade bolnav la pat și halucinează despre 7 alter egouri care au grijă de el într-o casă de țară. Filmul funcționează la fel de bine ca o comedie absurdă cu mai mulți protagoniști, dar e la fel de bine un compendiu de referințe pe care pasionații de istorie și anecdoate de film le vor savura cu siguranță. În *Respect reciproc* doi tineri americani pornesc într-o călătorie beat-istă prin Portugalia rurală, perorînd intoxicați despre viață, vină și sex, servind cafea cu o damă mumificată pierzîndu-se prin cotloanele unor clădiri arhi-nouveau și fugărînd, despuiați, o jună prin pădure. De evitat de acei care au ceva complet impo-

triva inutil de hulitelor „magazine de vise”.

Arena prezintă un tânăr delincvent consemnat la domiciliu într-un cartier mărginaș dintr-un mare oraș portughez. Timpul trece altfel cînd ești singur, mărginit și cu visele frînte-tatuaje, violențe homoerotice cu minori la bustul gol și dezolarea de a fi dincolo de un zid inexpugnabil e cam tot ce ți se poate întîmpla.

Focusul Portugalia a fost realizat prin sprijinul Ambasadei Portugaliai în România și a sponsorilor Amândi Carvalho S.A., Centrofarm, Clarfon, Coindu, Consulgal, Confrasilvas, Gabriel Couto, Lena Constructii, Lusitania Comercial, Martifer Group, Millennium Bank, Monte Adriano, Mota-Engil, Pragma Romania, Plafar, Rosas Constructores S.A., Valmo Transconstruti S.R.L.

■ Supernova

Imperiul asasinilor

Wuxia nu a început, nici nu s-a terminat odată cu atenția pe care au primit-o *Crouching Tiger Hidden Dragon* și *House of Flying Daggers*. Filmele cu arte marțiale care înving gravitația și logica existaseră de pe vremea cinemaului mut (ba tradiția literară există chiar de prin Evul Mediu) și sînt bine-merci în continuare. *Imperiul asasinilor* beneficiază de toate giumbușlucurile specifice uber-artelor marțiale și colectează tertipuri narative foarte asiaticomitice. Povestea asasinei care fuge cu jumătate din cadavrul unui călugăr shaolin amestecă melodrama cu crimele sanglante, amorul cu identitățile schimbate/falsificate (producteur al filmului este John Woo, care aparent are o fixație pen-

tru operațiile estetice de la *Face/Off* încoace) și funcționează ca entertaining perfect calibrat pentru fanii genului. De ce ar fugi o asasină de top cu o jumătate de hoit? Pentru că există o legendă care spune că cele două jumătăți din cadavrul shaolinului decedat conferă oricui le reunește în posesia sa cele mai mari abilități kung-fu imaginabile. Lucru pentru care foarte mulți sînt dispuși să facă orice și să plătească oricît. Săbiile taie, shuri-ken-urile zboară, băncile sînt jefuite și centrii nervoși secreți sînt activați... un deliciu vizual dar mai ales un *guilty pleasure*. Ca orice film în care de vreo 3 ori varii personaje se dovedesc a fi alte personaje despre care se credea că au decedat.

– Cristi Mărculescu

■ Eveniment

Spectacol-eveniment: Autobahn, 6-10 Iunie

Spectacolul-eveniment al programului de Teatru la TIFF îl reprezintă *Autobahn*, de Neil LaBute. În perioada 6-10 iunie, clujenii au posibilitatea să experimenteze un spectacol cu totul și cu totul aparte. Actrița și regizoarea Mihaela Sirbu provoacă, prin *Autobahn*, la un alt tip de experiență teatrală. O piesă într-o mașină, un adevărat *road movie* teatral. Mai mult decât montarea unei piese, un experiment artistic și socio-cultural. O călătorie amuzant-voyeuristică cu mașina, accelerată de drame tulburătoare și momente de comedie neagră. O ieșire din obișnuita convenție dramatică pe care o presupune orice spectacol de teatru. Din 6 iunie, timp de 5 seri la rând, cele 6 mașini în care se petrec piesele într-un act semnat de Neil LaBute, vor porni la ora 21.30 din parcare din fața Teatrului Maghiar spre diverse locuri din Cluj. Fiecare mașină

găzduiește câte 3 spectatori, martori ai poveștii celor doi protagoniști de pe locurile din fața mașinii. Ce poate fi mai potrivit decât să te închizi într-un automobil pentru a forța o discuție sau o conversație sau pentru a face tăcerea să pară deosebit de prezentă? Situația a fost des folosită în film, dar dramaturgul Neil LaBute este poate primul care transformă această situație într-un eveniment teatral.

Spectacolul debutează azi, 6 iunie și pornește la 21.30 în fiecare seară până pe 10 iunie din parcare din fața a Teatrului Maghiar. Biletele se găsesc la casele de bilete TIFF.

■ Teatru la TIFF

Astăzi, "Ich Clown" de Vera Ion și Sorin Poama, de la ora 20.00 la Teatrul Maghiar.

■ Eveniment

Discovery Channel îți dă întâlnire azi la Meeting Point 10 eroi, 10 povești extraordinare

Începând cu ora 21.30, Discovery Channel va difuza în premieră națională zece scurt metraje despre zece români cu povești de viață uimitoare. De la pasionați de sporturi extreme, la aventurieri incurabili și cercetători inediți, „eroii Discovery” îți împărtășesc pasiunile și cercetările inedite, „eroii Discovery” îți împărtășesc pasiunile, curiozitățile și motivele ce i-au împins către un stil de viață unic, demn de urmat. Cei zece protagoniști au fost aleși din sute de propuneri trimise de publicul din România pe pagina de Facebook a Discovery, în cadrul campaniei „Oricine poate fi erou”, demarată în luna martie. Ultima etapă a campaniei se desfășoară până pe 11 iunie, data până la care puteți vota povestea

care v-a impresionat cel mai mult, răsplătindu-i pe cei care i-au descoperit pe cei zece eroi. În urma unei noi jurizări în cadrul festivalului de

film TIFF și a voturilor primite pe Facebook, cel care a propus povestea câștigătoare va primi premiul în valoare de 3000 de euro.

TIFF
TV

www.tifftv.ro

Zilnic, pe canalul video oficial al TIFF, găsești materiale în exclusivitate despre invitații și evenimentele din festival, dar și informații de interior, direct de la echipa TIFF!

FESTIVALUL INTERNAȚIONAL
DE FILM TRANSILVANIA
prezintă

autobahn
de Neil LaBute

cu: Radu Bănzaru, Ioana Blaj,
Amalia Ciolan, Marius Gălea,
Radu Iacoban, Paul Ipate,
Andrei Mateiu, Mihaela Sirbu,
Elena Ivanca, Virgil Muller,
Adrian Balint, Vlad Gorgan

regia: Mihaela Sirbu

6-10 Iunie
Ora 20:30
TEATRUL MAGHIAR
(parcarea din față)

Bilete vor fi disponibile
la casele de bilete TIFF,
începând cu data de
30 mai 2011.
Preț: 70 lei

www.tiff.ro

SKODA
SEAT
Compexit
TOPCAR

■ Supernova

Vreme rece

ndie degajat și neîncrețenat, *Cold Weather* e un fals film de mister (a la *Bored to death*, serialul HBO), despre un criminalist eșuat, Doug, care se întoarce în Portland-ul natal. Se angajează ca hamal la un depozit de gheață, locuiește cu sora lui și e uimit s-o reîntâlnească pe fosta lui prietenă, de asemenea revenită în oraș pentru un job nespecificat. Femeia dispăre iar Doug pornește în căutarea ei, șansă să-și joace fantezia de Sherlock Holmes: își cumpără o pipă, investighează documente cu o sirguință de entomolog și "urmează fire" tocmai ca detectivul cu voce tabagică pe care încearcă să-l impersoneze. Totuși, să nu vă așteptați la *Dirty Harry*; *Cold Weather* rămîne *lo fi* de la un capăt la altul, ștanțat mai mult de Oregonul condamnat la o ploaie mocănească interminabilă decît de o acțiune și o poveste care să copieze policier-ul care-l glorifică pe Harrison Ford. Personajele strînse de regizorul/ scenaristul Aron Katz sînt în primul rînd niște personalități foarte dense, chit că manifestările lor exterioare sînt re-

lativ rarefiate (introvertite în felul acela făcut seducător de filmele lui Noah Baumbach sau frații Duplass), și nu instrumente narative cu mîini și ochi, necesare pentru a spune o

poveste rece cu hoți și vardiști. Să vă așteptați mai mult la mici cochetării de intruziune psihologică, adesea improvizate (acesta e un film *mumblecore* totuși) decît la sobrietatea

unui film cu detectivi și tot efortul pe care-l solicită pentru a „înțelege acțiunea”.

– Mark Racz

■ Nu rata!

Viața peștilor

Astăzi are ultima proiecție, la Casa de Cultură a Studenților, de la ora 16.00, cel mai recent film al "minunatului Matías Bize" (sintagma ne aparține și ne-o asumăm). E vorba despre filmul *Viața peștilor*, un must see absolut, recomandat în primul număr din AperiTIFF de Mihai Chirilov.

Doina Levintza: „Dressing the Story”

Expoziția Doinei Levintza de la TIFFfashion – Hotel Continental, e o experiență epică, magică și, sîntem siguri, irepetabilă. Am băgat și noi un ochi și te prevenim că TIFF-ul de anul ăsta nu va fi niciodată complet dacă n-o bifezi.

■ Poza zilei

Cum a văzut pentru prima oară Alin (puștiul în portocaliu) unul dintre eroii din *Școala noastră*, filmul, în câmp, pe laptop, cu tot familional.

■ Supernova

Misiune România?

lung metrajul de debut al cineastului bulgar Dimitar Mitovski, *Misiunea londoneză*, prezentat în Supernova la TIFF în această seară, și-a atras o porție bună de aprecieri superlative după parcursul său de succes din cinema anul trecut când a devenit cel mai celebru film bulgar din toate timpurile. Pentru început, a bătut *Avatar* în box-office-ul local cu 376.843 de bilete vândute, față de 300.205 reușite de spectacolul lui Cameron, și mulțumită succesului filmului lui Mitovski, cota pieței bulgare naționale de film a sărit de la 1.6% în 2009 la 8.8% în 2010. Au existat chiar discuții că regizorul și producătorii ar pregăti o franciză când au pomenit de o "Misiune moscovită" în timpul prezentării filmului la Festivalul de Film de la Moscova anul trecut. Mai mult decât atât, 2011 a început bine cu un alt debut local, *Tilt* al regizorului Viktor Chouchkov Jr., care a avut o premieră record în 31 de cinematografe și a stat în topul box-office-ului patru săptămâni la rând în luna februarie.

În România, însă, scara succesului *Misiunii londoneze* pare ceva foarte departe de ce ar putea atinge orice film făcut aici, fie că vorbim de încercări de abordare a unui gen cinematografic sau nu. Cel mai de succes film românesc din ultimii cinci ani este *4 Luni, 3 săptămâni și 2 zile* de Cristian Mungiu, care a avut 89.339 de bilete vândute – mai puțin de un sfert din totalul *Misiunii londoneze*. Dar majoritatea cineaștilor din Noul Val, așa cum sugera un regizor anul trecut, sînt mulțumiți dacă filmul lor strînge 10.000 de spectatori. Să fie din cauza numărului redus de cinematografe în care pot fi proiectate filmele lor în România, sau pentru că poveștile lor sînt despre istoria recentă și portrete realiste ale unor probleme sociale? În același timp, eforturile conștiente de a produce comedii și filme de acțiune – de la *Poker* și *Supraviețuitorul* ale lui Sergiu Nicolaescu la *Ho Ho Ho* al lui Jesus del Cerro – au atras cifre de 30.000. Discrepanța față de experiența bulgară poate ar putea fi explicată parțial prin diferența de atitudine față de mersul la cinema. Așa cum explica criticul român de film Lucian Maier, publicul țintă al filmelor de gen, format din populația masculină tînă, "nu vede filmele la cinema ci la computerul personal. Dacă trebuie să alegă (și majoritatea trebuie) între un pachet de țigări/ două beri/ un cocktail și un film, vor merge pe prima variantă."

Producătorul bulgar Ivan Doykov de la SIA a comentat că schimbarea din Bulgaria a venit mai întîi din faptul că toate filmele bulgărești de succes de public sînt făcute de o nouă generație de producători și regizori bulgari mult mai preocupați să facă filme pentru publicul obișnuit și nu

pentru critici de film sau festivalurilor. În al doilea rînd, majoritatea titlurilor sînt filme de gen și toate au avut campanii de marketing puternice, la scară largă. Succesul lor este o combinație a acestor factori.

La întrebarea dacă *Misiunea Londoneză* e menită să devină franciză, a răspuns:

"Filmul a strîns 400 000 de spectatori, depășind chiar și *Avatar* în box office-ul bulgăresc pe 2010 și devenind cel mai de succes film bulgăresc din ultimii 25 de ani. Chiar și *Pirații din Caraibe 4* a avut rezultate mai slabe în primele 10 zile decât *Misiunea Londoneză* în același interval. Aceeași este situația celorlalte filme americane despre care vorbim. Deci filmul a avut un scor atât de bun încît va fi greu în următorii ani chiar și pentru un film american să-l întrecă. Da, ne gîndim la o franciză și lucrăm deja la ceva. În același timp producem noi proiecte în genuri diferite pentru care avem în vedere o distribuție internațională largă cu actori cu nume sonore și în care investițiile implică dividende."

"Cred", a mai spus el, "că rezultatele slabe la public ale filmelor românești vin din faptul că centrul local al cinematografeiei (CNC) susține puternic filmele de artă – ceea ce a dus la succesul românesc de la Cannes din ultimii ani – și că toate filmele comerciale sînt produse pentru televiziune sub formă de seriale. Televiziunile nu sînt interesate să investească în filme locale de gen pentru că investițiile sînt prea mari pentru ei. În același timp, perioada în care își pot recupera investiția ar putea fi prea lungă și asta o face riscantă. Avem și noi problema asta dar încercăm să inventăm tot felul de parteneriate care să implice televiziunile în producție. *Misiunea londoneză* a fost primul care a reușit să facă asta și efectele sînt evidente."

– Martin Blaney

– Traducere de Laura Popescu

■ Must see / Mănăstur Open Air

Misiunea londoneză

Nevasta snoabă a președintelui bulgar își dorește o întîlnire cu regina Marii Britanii și își convinge soțul să-l numească ambasador al Bulgariei la Londra pe Varadin pentru a se ocupa de organizarea unui eveniment artistic cu ocazia aderării la Uniunea Europeană. Ambasada e o oază de balcanism în mijlocul Kensington-ului. Consulul vinde țigări și spirtoase din protocolul misiunii diplomatice într-un duty free ilegal improvizat în subsolul clădirii, paznicul face mici găinării (sau mai degrabă rațării) cu mafioți ruși și bulgari profitînd de extraterritorialitatea ambasadei. Premisele farsei sînt complete cînd noul ambasador angajează accidental o firmă specializată în servicii de striptease cu sosii ale unor celebrități să o

aducă pe regină la eveniment.

Satira politică bazată pe romanul de debut al unui apreciat scriitor bulgar, Alek Popov (care a lucrat o perioadă în ambasada Bulgariei la Londra), face uz de personaje caricaturale specifice tranziției fostelor țări comuniste și schițează cu ironie atitudinile occidentalilor față de est-europeni în comunism și post-comunism. Dincolo de comedia de situație, filmul întretine o serie întreagă de inside-jokes balcanice. Lungmetrajul de debut al regizorului bulgar Dimitar Mitovsky a devenit în Bulgaria cel mai mare succes de box office 2D din ultimii 20 de ani și va fi probabil unul dintre preferatele publicului la TIFF-ul de anul acesta.

– Radu Meza

■ DoR de TIFF

Ce filmăm azi?

La 12:38 Felicia Simion și Radu Sticlea au ieșit dintr-o clasă rîcoroasă din Universitatea Sapienția cu o cameră de filmat. La 2, Felicia trebuia să revină cu 30 de secunde de observație și 30 de secunde de conținut regizat.

Radu și Felicia sînt doi dintre cei 15 adolescenți de 15-18 ani selectați să participe la workshopurile Let's Go Digital, la finalul cărora vor face, în echipe de trei, cîte un scurt metraj*. Felicia, o brunetă cu ochi negri, e din Craiova. Pînă acum nu a mai făcut filme, dar face fotografii de patru ani. Îi place să fotografieze copii (Sally Mann o inspiră) și cam tot ce se întîmplă pe stradă.

Cei doi au luat-o prin Piața Unirii. Felicia se gîndea să filmeze expresia unui bebe la trecerea oamenilor. Pe măsură ce a înaintat alandala cu Radu pe străzi, tema s-a tot schimbat: filmare prin gaura cheii, printr-o vitrină, printre spițele unei roți. Dar era duminică, teribil de cald, pe Eroilor lumea mînca înghețată și stătea la umbră. Nimeni nu părea să facă nimic interesant.

Radu o ajuta cu sugestii și-i spunea să nu-și facă griji la clipul regizat, că-l poate pune să facă orice. E timișorean și face filme „mai abstracte” de vreo doi ani. Muză îi e Andra, sora lui de 10 ani.

După o oră de umblări, Felicia avea clipul regizat, cu Radu întins pe dalele de piatră ale unei străduțe și aproape călcat, cu indiferență, de trecători jucați de colegi. Și avea și peste cinci filmulețe de observație: oameni pe bănci, o fată cu o bicicletă, copilul bălăcindu-se printre jeturile din Piața Unirii. Rămînea să aleagă unul.

*Scurt metrajul LGD pot fi văzute vineri la 16:00, la Cinema Arta. Publicul va vota cîștigătorii.

– Gabriela Pițurlea

ÎN CURÂND
LANSĂM #6

CITY PLAZA *****
THE BUSINESS and after Business HOTEL

www.cityhotels.ro

What's cooking
in the **CITY**?

**Cursuri de gătit la City Plaza
pentru cei pasionați ...**

TIFF **trend**
communication

În aceeași echipă și la ediția aniversară!

Un proiect: **FESTIVALUL INTERNAȚIONAL DE FILM TRANSILVANIA**

Prezentat de: **upc**

www.tiff.ro Ediția 10
3 - 12 iunie 2011, Cluj-Napoca

Let's Go Digital
[WORKSHOP DE FILM PENTRU LICEENI]
#9

**3 - 12 Iunie 2011
CLUJ-NAPOCA**
Detalii pe www.tiff.ro

organizat de: **[ctrl+n]**

în parteneriat cu:

cu sprijinul:

sponsori: **iSTYLE** **SONY**
make.believe

**UN LOC PE CARE ÎL VEZI
E UN LOC PE CARE ÎL AI**

O nouă achiziție pe care o poți adăuga la colecția ta neprețuită. Colecția de locuri pe care le-ai văzut. Cu TAROM, vara asta, poți avea Nisa la un preț preferențial.
București - Nisa - București de la 187 €

TAROM
ROMANIAN AIR TRANSPORT

www.tarom.ro

*Tariful este dus-întors, include toate taxele și este valabil doar pentru biletele cumpărate de pe website-ul companiei.

■ Focus Belgia

Ofensiva flamandă

Focusul belgian revine în forță și protagoniștii sînt vorbitori de flamandă. În meniul de azi avem un thriller polițist și o dramă empatică de familie. *Dossier K* este ecranizarea lui Jan

Verheyen după un auteur de succes al Flandrei: Jef Geeraerts. Povestea cu mafia albaneză care creează mari probleme unor polițiști sîrguincioși este executată ca la carte. În egală măsură eficient (din regie) și

deja familiar (storyuri cu răzburări mafioate și implicații politice foarte încalcitate) *Dossier K* din Antwerpen (aka Antwerp, aka Anvers) posedă ceva suspans admirabil, protagoniști în egală măsură șablonati și totuși interesanți, și are tupeul de a prezenta activitățile albaneze într-o lumină destul de deosebit de proastă. Chestiune din ce în ce mai rară în milieul contemporan spălat pe creieri cu detergentul corectitudinii politice. Nu-i vorba de vreun discurs al urii sau ignoranței ci de o punere în abis a modului în care puterea financiară ilicită malformează politica și justiția. Toate împușcăturile, filajele, execuțiile și tergiversările pornesc, într-un mod paradoxal de cinic, de la cadavrul unui anume Alessandro del Piero. Tot din zona vorbitoare de olandeză vine și *Turcoaz*. Amplasat în minunatul orașel Ghent (aka Gand) *Turquaze* revizitează plin de empatie și căldură drama de familie imigrantă. Turcii (de unde și titlul) din familia lui Timur (Burak Balci) trebuie să depășească moar-

tea tatălui. Fiecare reacționează în felul său: odată terminate funeraliile, mama refuză să se întoarcă din Turcia natală, fratele cel mare refuză să accepte o infidelă în familie, mezinul se apucă de furat de prin magazine și Timur dă job-ul de la muzeul de artă pe un post de trompetist într-o fanfară. Kadir Balci se descurcă admirabil la cirna regizo-

rală și filmul său cald dar trist, plin de umanitate și mici conflicte specifice, reușește să devină un *crowd-pleaser* sincer și ușor de îndrăgit. Mai ales că beneficiază și de o coloană sonoră atent calibrată care include și muzici clasice și fanfare și sunete ale orientului.

– Cristi Mărculescu

■ HBO prezintă: Fără limită

Judecătorul sadomasochist

Analul trecut draga noastră colegă de redacție Anca Grădinaru scria despre "porția anuală de mutilări genitale" pe care o servește (pe ecrane, desigur) TIFF-ul spectatorilor săi fideli. Menționatele mutilări nu puteau lipsi tocmai din această ediție aniversară. Deci din Belgia, bazat pe un fapt real (și istoric) *Tied Together* este o poveste de cuplu. Onorabil pînă la un anumit punct. El, un judecător drept și soț iubitor e căsătorit cu ea, soție deprimată care îi mărturisește soțului un secret vechi de veo 30 de ani: își dorește să fie sadicizată

sexual. În numele mariajului (au și o fetiță adolescentă) și al iubirii sincere pe care i-o poartă nevastei, domnul judecător se conformează. Doar că apetitul pentru durere al nevastei debile este suficient de insurmontabil încît actele să devină mult prea extreme chiar și pentru (mult prea toleranta) societate belgiană. Ce rezultă este un portret de cuplu iubitor și capabil de a tolera cu gemetele de rigoare fandacsiile sexuale ale nevastei. În numele familiei și al libertății de exprimare sexuală, desigur.

– Cristi Mărculescu

Michael Madsen

Neither Michael Madsen nor his screen work fit into easy definitions. *Into Eternity* has won enthusiasm and prizes as a fundamental eco film, which it never set out to be: it is rather a reflection, inspired by the Onkalo nuclear waste storage installation, on our inevitable ignorance of what is “eternity”.

Equally Madsen himself is something more complex than a documentarist. He is a multi-media artist, combining a variety of disciplines to serve the intellectual or philosophical task in hand.

He abandoned theatre studies in 1996, to create “The Sound Art Gallery”, a massive sound installation in the main square of the city, for Copenhagen’s year as cultural capital. The project was duplicated in Finland and lasted several years, but in 1998, at the mid-point of his twenties, he retired, to reflect on combining sound and images. The result was his first film, *CELESTIAL NIGHT – A FILM ON VISIBILITY* (2003), shot in Japan, which, he points out, still has influence on our visual experience, through electronics. The film asks, what does it mean to see? and makes reference to the legendary sightless emperor, Amayono Mikoto. “It was a good experience. I was using

myself, seeing the world as a tourist, and incidentally exploring my own visual skills”.

“TO DAMASCUS (2005) was inspired, in terms of narrative and emotions, by Strindberg’s first so-called dream-play - essentially about being alienated, not able to trust your own feelings. I had two co-directors, and to equate Strindberg’s feelings, we drove in a car from Copenhagen to Damascus trying to film things with emotional connections with the play. We knew we had to go southwest, and our only guide was the sun reflected in the right rear mirror. For sure we made a lot of detours, including three weeks in Romania. In the end it was essentially made in the editing room - with a ratio of 100:1. A nightmare!

“Onkalo interested me not for the ecological implications, but for the phenomenon that for the first time we have to believe in something that is intended to last for 100,000

years. We cannot compare that time scale with cathedrals or pyramids - which are a mere 4000 years old.”

The partners in the project are Sweden and Finland, which share favourable geological features, and the facility is mined deep into rock on the island of Olkiluoto. The installation is designed to work without human intervention for ten millennia, until the waste is harmless. “So for the first time we are anticipating the first potentially post-human construction - because it is designed in the certainty that within this period our civilisation and all knowledge of nuclear science will cease to exist

“There is no transcendental thought in this concept, as there certainly was in the cathedrals and pyramids. The preferred strategy of Finland is to try to hide it from everybody now and for eternity. Above all, they fear human curiosity. We opened the pyramids, knowing nothing. But if we expect

that knowledge of what is radiation will disappear, if the real fear is human curiosity, this is not a technological marvel but a threat of something within ourselves”.

Madsen’s future plans include three film projects - one a 3D film about Denmark’s national heritage

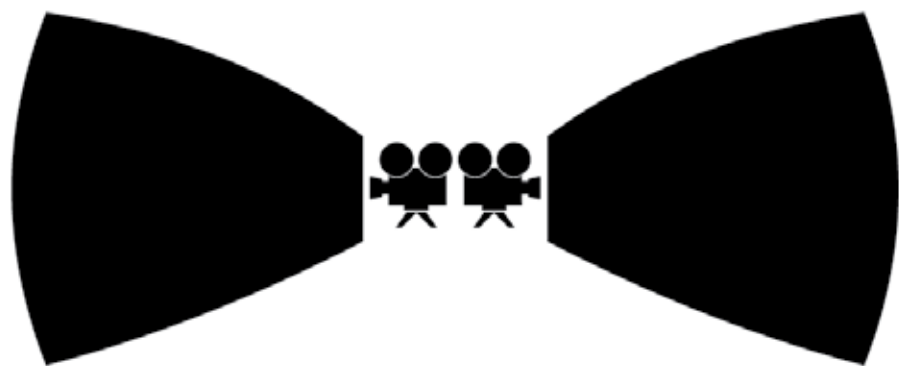
- but stay true to his multi-media cross-fertilisation. He is currently starting a new theatre group, and teaching a workshop for individuals who can prove that they have absolutely no idea for a film...

- David Robinson

Preview to Industry Events

Workshop: Thomas Mai presentation on “Crowdfunding, Social Media and Distribution 2.0”

June 10th, 10.00 - 17.00, BNR hall; access on invitation only & entrance fee (30 lei) at the door

PROIECȚIILE
DE GALĂ
TIFF 2011

prezentate de

 EnergoBit

FESTIVALUL INTERNAȚIONAL
DE FILM TRANSILVANIA

PROTEJEAZĂ
tot ce ai mai prețios.

Asigurăm tot ce contează pentru tine.

infoline: 0 8000 800 80
www.groupama.ro

 Groupama

Asigurări

Lucian Pintilie: Self-destruction or fight?

The 10th edition of TIFF presents director Lucian Pintilie's full body of work. In the following days he will arrive in Cluj and will be present at the screenings. The following self-portrait has been published in the AperiTIFF Special Edition.

I have the biography of an artist who has been denied, exceptionally, its most picturesque elements. It is true that in the beginning my artistic expression was radical, but my fury was rather hormonal. Now that I think about it, I had an alcoholic and apolitical adolescence that was extreme and frenetic in its good humour. I was not afraid of the Securitate, because I had this mix of stamina and

lack of imagination that simply inhibited the stupid, humiliating fear I should have felt. I couldn't care less about interdictions. My energy was spent on practical jokes and drinking. Like the nice chap I was, I would party, shortly after being fired, in the company of those who had just fired me. This may very well be the source of my special take on the complicity between the executioner and his victim – see the guillotine scene in the priest's house in *The Oak*.

Fortunately, this sweet care-free confusion didn't last long. My identity started taking shape. This anarchist nihilistic gelatine that I had been until then started crystallizing. I was maturing. Censorship – that is, the Securitate, as censorship was just one of the specialized branches of the Securitate – was also maturing. We were growing up together. Our awarenesses as executioner and victim, respectively, took shape simultaneously, and I could understand how, in a country

like ours, which mirrored a world turned on its head, the two roles could sometimes end up reversed.

I had this revelation on the occasion of my first show, in which I abandoned my youthful and random nihilism in favor of a more structured and assumed nihilism. It was a satire, *Fools under the Moonlight*, an exceptional Romanian play, pervaded by a Gogolian feeling. Ceaușescu banned the show himself, but, unlike other interdictions, this one was happening as Romania was opening towards hypocritically liberal times. So shows in our situation were offered the chance to be revised, improved. Just this one time, I obeyed, and I corrected the show several times. I did that so well that by the end there was nothing left of it. Only then, once the massacre had been enacted, did the censorship commission in charge with revising the show vanish, into thin air – leaving me holding a corpse and marred by the endless shame of having tried

to collaborate with them. This is when I realized the grotesque dimension of Romanian socialism, the mark of its unique monstrosity, a kind of catastrophic and carnivalesque dimension that made it so special in the Eastern-European landscape. A crazy world in which any sign of normalcy was forbidden. What is Romania today, if not the same world, turned on its head, a parody of normalcy?

The Oak was made very smoothly, with no resistance from the official administration. In the days following the Revolution, I was assigned to be the director of the Film Production Studio of the Romanian Ministry of Culture. I took advantage of the enthusiasm and confusion that followed the Revolution to start the coproduction without delay. The obstacles that did not fail to materialize along the way only added more color to the paradise I was in. But paradise would not exist without contrasts. It goes without saying that this kind of ideal situation is unrepeatable; yet the co-production in general is the only chance to survive for an impoverished cinema like ours. However prestigious the awards, the cost of labor in our country continues to be – and that's not something to be proud of – outrageously cheap. Let's take advantage of our poverty! We can still make films with modest investments.

The film opens with a Christmas scene in which Securitate emplo-

yees in a state of playful, drunken excitement, act out a parody of the merciless annihilation of all class enemies. Like in *Reenactment*, this is a parody of reality, an act of defiance against reality, accomplished through carnivalesque blasphemy. Everything is carnivalesque: the massacre, the pistol, etc. Towards the end of the film, in the last act entitled "The Massacre of the Innocents" reality fires back at this blasphemous challenge. Emptied of its carnivalesque marks, reality turns out to be a vision of death. And this time the massacre is real, the pistol is real, the massacred children are all real.

You surely noticed that the pistol is never fired. It's on the verge of being fired a few times, but it never is. What is the destiny of the bullet waiting to be fired inside the gun? Self-destruction, or fight? It's a question that hasn't been answered by the Romanian Revolution. The exorcism of death (that's what we're talking about), through desecration, through bringing out the carnivalesque, is not an aesthetic attitude, but an existential one, an existential challenge. It's a pure death-denying cry, in the most classical tradition of carnivalesque blasphemy. How else can one understand Nela's gesture, who, a pint of beer in her hand, clinks his glass against the urn containing her father's ashes, if not as a carnivalesque blasphemy, a futile cry of protest?

Inventatorii automobilului salută cei 10 ani de TIFF!

În anul 1886 am inventat automobilul, iar astăzi pasiunea noastră pentru inovație este mai puternică decât oricând. Ne aflăm în continuă cercetare și dezvoltare, de la sisteme electrice de propulsie până la tehnologii bazate pe pile de combustibil, pentru că planuim să fim înaintea timpului așa cum am fost și în ultimii 125 de ani. www.mercedes-benz.ro/125

125! ani de inovație

Mercedes-Benz
The best or nothing.

■ HBO prezintă: Ce se întâmplă, documentarule?

Cinema komunisto

Uneori mi se întâmplă o chestiune cam neplăcută: dau de un film de prin țările vecine și prietene României și mă apuc cu miinile de cap. E frustrarea specifică momentului "de ce toate ideile bune de filme capabile să zică ceva și să aducă și spectatori în săli sînt distribuite numai în împrejurul spațiului carpato-danubiano-pontic???" Cea mai recentă ocazie de asemenea manifestări este un documentar sîrbo-munteneagrean: *Cinema Komunisto*. Titlul rezumă perfect filmul: cum a fost cinema-ul iugoslav, cine ce a făcut. Unde, cum și de ce. Nu mă înțelegeți greșit, documentarul de debut al Milei Turajlic nu este o capodoperă. Are parti-pris-urile lui, nu este nici en-

ciclopedic, nici bibilit vizual. Dar are ceva lucruri de spus și de arătat. Și o face într-un mod corect, cu anecdotica, istoria, personajele și comentariile necesare. Evident, dincolo de istoria studiourilor Avala și printre amintirile despre festivalul de film de la Pola sînt trecute în registru și propaganda și comenzile politice și impostorii și dezertorii. Apar și Tito dar și Richard Burton (care ar fi trebuit să îl joace pe onorabilul mareșal într-un film niciodată făcut). Dincolo de poveștile despre cinefilia lui Tito transpar nelipsitele nostalgii și mîndrii naționale. Care, evident, ar trebui să existe în orice documentar din zonă.

– Cristi Mărculescu

Dublu Hitchcock

Double take = o reacție întîrziată la o remarcă sau circumstanță neobișnuită folosită de obicei ca metodă comică. În primul rînd, filmul regizorului Johan Grimonprez nu e un documentar, ci mai degrabă un experiment-omagiul inspirat de o povestire a lui Jorge Luis Borges (*25 august 1983*). Premisa este o întîlnire imaginară între un Hitchcock al anilor '60 și un Hitchcock mai bătrîn, narată de versiunea mai tînără (folosind vocea foarte convingătoare a lui Mark Perry). Folosește colaje de scene din cele mai cunoscute filme ale lui Hitchcock ca *Rear Window*, *Păsările*, *North by Northwest* sau *Vertigo*, dar mai ales secvențe copioase din show-ul de televiziune *Alfred Hitchcock Presents* în care maestrul suspansului își crease personajul Hitchcock, un bătrîn rotofei și hîtru, pentru a comenta diverse aspecte ale realității cotidiene (printre care și scenele casnice din reclamele la cafeaua instant *Folger's*), utilizînd paranoia din punctul culminant al războiului rece ca sursă de divertisment. Acestea sînt combinate cu imagini de arhivă din perioada războiului rece – cu J.F.K., Nixon,

Castro sau Hruscirov. În acest sens, Grimonprez fructifică filmele sale anterioare (*Dial H-I-S-T-O-R-Y* în care făcea un inventar al luărilor de ostateci și accidentelor aeriene din anii '60 și *Looking for Alfred* în care făcea un inventar al sosiilor lui Alfred Hitchcock) pentru a

realiza de fapt un comentariu inteligent și ironic pe marginea războiului rece, a culturii populare și a panicii specifice perioadei prin ochii cineastului care a creat thriller-ul modern.

– Radu Meza

Viața mea cu Carlos

Realizatorul German Berger-Hertz avea doar un an cînd tatăl său Carlos, atunci în vîrstă de 30 de ani, a fost asasinat de așa-numita "Caravană a Morții" în timpul loviturii de stat a generalului Pinochet. Ajuns și el acum la 30 de ani, încearcă să documenteze contextul morții tatălui său cu ajutorul mamei și a celor doi unchi ai săi. Filmul spune povestea unei familii devastate de evenimentele din 1973 din Chile, intercalînd imaginile de arhivă cu home-videos ale familiei Berger-Hertz pe Super8 și cu testimonialele emoționante ale rudelor care cu acest prilej comemorează moartea lui Carlos, pe care au depășit-o cu

toții dar încă nu au acceptat-o. Natura personală a documentarului amplifică tragedia evenimentelor din 1973, oscilînd între momente intime și evenimente naționale. Cine-panegiricului lui German Berger-Hertz creează o imagine mistificată a tatălui, o impregnează emoțional prin interviurile ezitante ale celor apropiați, o integrază în istoria unei întregi națiuni ca apoi să o redea nepoților lui Carlos și spectatorilor. *Viața mea cu Carlos* conține ultima contribuție (în calitate de co-scenarist) a prolificului documentarist spaniol Joaquim Jordà, mentorul lui Berger-Hertz.

– Radu Meza

Marimbas din iad

Don Alfonso cîntă la marimba (un instrument tradițional guatemalez care arată ca un țambal și sună ca un xilofon) într-o formație folclorică sau prin restaurante, dar din pricina pierderii interesului publicului față de muzica tradițională, nu mai are contracte. Extorcat de o bandă de gangsteri, Alfonso își trimite familia în altă parte și, ajutat de finul său Chiquilin (un aurolac puțin retardat, dar bine intenționat), se mută într-o cămăruță cu *instru-*

mentul său voluminos de teamă că recuperatorii i-ar putea distruge marimba. Ce doi se-ntînesc cu Blacko, un medic metalist (fost satanist, actualmente parte dintr-o sectă evanghelică) care cîntă într-o formație death metal numită Metal Warriors, pentru a-i propune să combine marimba cu metalul. Pornind de la întîlnirea cu Alfonso în timpul filmărilor la primul său documentar (*Gasolina*), regizorul Julio Hernandez Cordon construiește o poveste ne-
verosimilă în jurul a trei persona-

je hazlii pe care publicul nu poate să nu le îndrăgească: marimbașul curățel și corect, mai tot timpul jenat; debilul cu ochi umezi și un zîmbet cretin care pare a înțelege doar jumătate din ceea ce se petrece în jurul său, dar foarte dedicat; medicul metalist, iudeo-creștino-evanghelic ex-satanist foarte șmecher și sigur pe sine. În final, Cordon dedică filmul tuturor celor care au curajul să inițieze astfel de proiecte de neconceput în țara sa.

– Radu Meza

10 ediții în 10 portrete

04: CETĂȚEANUL INDIGNAT

Cetățeanul indignat încă nu s-a obișnuit cu ideea că 10 zile din an, în plină vară, orașul său e întors cu fundu-n sus de o gașcă de bucureșteni depravați și iresponsabili. Pentru el, istoria recentă se împarte în IT (înainte de TIFF) și DT (după TIFF), atunci când Clujul începe din nou să se curățe de elementele destabilizatoare și el se vede din nou pe un teren cunoscut, neinvadat. A simțit de la bun început că nu-i în regulă, mai exact de când a văzut că pe infamul afiș al primei ediții era trecut Cluj (și nu Cluj-Napoca). Mai mult, dacă era privit pe dos, un ochi exersat putea zări harta Ungariei Mari. De la o simplă iritare și dispreț, a ajuns în câteva ediții la o ură viscerală: nici în visele sale cele mai negre nu ar fi crezut că festivalul va rezista atât de mult. Suferința îi e sporită în fiecare an pentru că vede colegi de arme cum cedează, rînd pe rînd, cîntecului de sirenă al festivalului și încep să meargă la filme, ba chiar își cumpără și abonamente. Nu înțelege isteria presei care laudă obscen chestia asta indecentă și nici tineretul din ce în ce mai corupt care dă năvală la proiecții – pentru el, TIFF-ul e o conspirație a depravaților, a ho-

mosexualilor, a ungarilor/românilor după caz, a tuturor celor care vor să ducă de ripă marile valori naționale sau morale. În ultima vreme, se simte trădat și din ce în ce mai izolat. De ce detestă TIFF-ul atât de mult? Motivele sînt difuze: un amestec de provincialism cu prostie și conservatorism, frustrări personale și viață sexuală infectă. Explozia de tinerete și de vibrație îl face să se simtă bătrîn și lăsat pe dinafară. În plus, disprețuiește cinema modern și mai ales pe ăla "artistic" care nu produce decît filme urîte cu oameni și mai urîți. Gusturile sale în materie nu s-au prea schimbat de la seria BD pe care o vede de fiecare dată cînd o reia vreo televiziune, cu o bere și sămînță alături.

Nu mai știe cu ce arme să lupte împotriva acestei invazii păgîne: cu un mic scuipat pe afiș sau cu o altă scrisoare către autorități. Să fi rămas ultimul mohican? Singurul care se mai gîndește cum să salveze Clujul de la hoardele cinefile sălbatice? De ce nimeni n-a luat nicio măsură, de ce ăla cu ochelari și cu un zîmbet perfid, ba chiar diabolic, n-a sîfîșit în pușcărie cînd a băgat în programul EducaTIFF un film cu lesbiene? Cine ne salvează copiii de Giurgiu și Chirilov?

În fiecare an, e șocat ca prima dată de desfrînarea filmelor prezentate (citește cu atenție sinopsisurile). După ce a obosit să mai scrie de mină, în van, redacțiilor locale, și-a deschis cont de email (cu un nume fictiv) pentru a continua bombardamentul. Acum a descoperit, cu o plăcere sadică, că se poate comenta în josul articolelor. Își zice "Antiff".

Uneori, se bucură că unii dintre jurnaliștii locali îi împărtășește indignarea și îl citează și atunci parcă-parcă îi vine să se semneze cu numele real.

Nutrește, pe ascuns, o curiozitate bolnavă de care se simte rușinat și pe care nu vrea s-o admită nici sieși. Așa că a fost, sub acoperire, la un film în Piața mare pe care, însă, se prețuiește că n-a dat bani. S-a întîmplat să fie *Summer Rain*, bucolica peliculă a lui Antonio Banderas dar și acolo a reușit să vadă, preț de o secundă, un sfîrc erect, printr-un tricou ud (și erau o grămadă de minori în jur!). Mînia l-a orbit și s-a simțit din nou validat: a mai făcut o plîngere la Protecția Consumatorului. Încă mai așteaptă răspunsul, dar s-a lămurit că și ăia de acolo sînt vinduți.=

– Anca Grădinaru

Alege smartphone-ul care ți se potrivește din cea mai inovativă gamă Nokia

nokia.ro

Nokia C7

Nokia N8

Nokia E7

NOKIA
Connecting People

Ce ar putea să se afle în această valiză:

- diamante de contrabandă
- 250.000 de euro
- un costum de supererou.

Puterea poveștilor bine spuse: De Neprețuit™

MasterCard crede că talentul de a povesti poate transforma orice lucru banal în ceva captivant.

MasterCard – Sponsor al poveștilor de la TIFF 2011

www.kodakcinelabs.ro

Kodak Cinelabs Romania

Dailies | Post | Delivery

FILM LAB	DIGITAL LAB
<ul style="list-style-type: none"> - Kodak ImageCare Program accredited - Full services: Negative Processing and full release printing - More than a decade of experience - Telecine services - Screening room 	<ul style="list-style-type: none"> - Kodak Digital Dailies - Scanning with Filmlight Northlight II scanner (up to 8K) - Filmlight Baselight 4 Color Grading - Digital restoration and repair - Digital Cinema Packages (2D and 3D, with subtitles) - Deliverables in any format

Cornelia Popa - Manager
 Tel: +40 (0) 21668 64 45
 Fax: +40 (0) 21668 64 14
 Mobil: +40 (0) 740 032 222

Marele Premiu

Livrat de

sure we can